

In gesprek met een echte Reuselse duivenmelker

Bé de Reuselse Duivenbond is 't de gewonte dé de duivenmelkers ur elkoar durhoalen. Ut is gééven en nemmen, daar moete tegen kunnen. Misttal hoi ik wel m'n wordje klaor, ok es ut wa minder ging mee m'n duiven.

Kees Lavrijsen in juli 2010 voor zijn duivenhokken aan de Mierdseweg met in zijn hand een van zijn jonge duiven.

Aan het woord is de 84-jarige Kees Lavrijsen, de oudste zoon van het uit 5 kinderen bestaande gezin van Frie van Kees Sjol en Anna Gijp (Gijbels).

Gebroeders Gijbels

Mijn opa en oma aan moederskant waren Bert Gijp (Gijbels) en Agnes Kuipers. Voor ze naar de *Vurste Hoikant* in Reusel verhuisden hebben ze enkele jaren in het Postelse gehucht de Steenovens gewoond. Daar zijn hun eerste vier kinderen geboren te weten tante Miet die later met *d'n Auwe Taoie* (Lavrijsen) is getrouwd, Gustoom, Fransoom en Lowie-oom.

Aan de *Vurste Hoikant* zijn nog tante Roos, ons moeder en tante Nel geboren. Oma heb ik nooit gekend. Ze is in 1925 overleden, twee jaar voor ik het levenslicht zag. Opa verkocht toen zijn boerderijtje aan zijn zoon Gustoom die inmiddels getrouwd was met tante Mina en een gezin had. Opa bleef samen met zijn vrijgezelle zoon Lowie-oom bij het snelgroeiende gezin van Gustoom wonen. Gustoom en tante Mina zouden uiteindelijk zestien kinderen krijgen.

Gustoom en Lowie-oom waren een van de eerste leden van de Reuselse Postduivenvereniging 'de Luchtbode'. Het waren fanatieke duivenmelkers, bekend onder de naam 'Gebroeders Gijbels'. Hun duiven hielden ze op de schelft van het inmid-

dels door Gustoom verbouwde boerderijtje van opa en oma. Samen met mijn ouders, broertjes en zusjes brachten we regelmatig een bezoek aan opa aan de *Vurste Hoikant*. Hoewel ik daar meestal mijn tijd doorbracht met spelen met mijn talrijke neefjes en nichtjes uit het grote gezin van Gustoom en tante Mina, kwam ik in die jaren in aanraking met het houden van duiven. Daar maakte ik kennis met de aspecten van de duivensport, de belangrijke vrijetijdsbesteding van Gustoom en Lowie-oom. Vermoedelijk werd daar de basis gelegd voor mijn interesse voor postduiven en alles wat daarbij komt kijken.

Brand ouderlijke boerderij

Omstreeks 1930 verhuisden mijn ouders van de Lensheuvel, waar ik op 26 juni 1927 geboren was, naar de ouderlijke boerderij van mijn opa Kees Sjol aan de Rouwenbocht. Oma Nel van Herk was al 15 jaar eerder overleden en heb ik evenals mijn andere oma nooit gekend. Van mijn ouders heb ik gehoord dat het een heel oud boerderijtje was van honderden jaren oud

Oma Agnes Kuipers met mooie poffer, omstreeks 1920. In 1897 is ze met opa en haar eerste vier kinderen vanuit Postel naar Reusel verhuisd.

dat opa van Jaon Verspaandonk had gekocht. Voor hij het kocht was opa jarenlang op die boerderij boerenknecht geweest. Op 26 augustus 1932 is de oude boerderij door een grote uitslaande brand tot de grond toe afgebrand. Jan van Mértokus Gust (Lavrijsen), een kameraadje van mij uit die tijd, heeft wel eens verteld dat ik op die dag met hem op straat speelde toen er bij ons voorbereidingen getroffen werden om te gaan dorsen. Daarvoor moest eerst de losse motor voor de aandrijving van de dorskast voorgeloeid worden. Toen de motor aansloeg werd door de druk van de uitlaatgassen een rus (graszode) die als dakbedekking diende van de boerderij geblazen. Door de luchtverplaatsing vlogen er vonken in het strooie dak van de boerderij die afkomstig waren van het vuur dat gebruikt was voor het voorgloeien. Binnen de kortste keren stond het dak in lichtlaaie. Echter er was geen redden meer aan. Onze boerderij brandde tot de grond toe af.

Het moet voor mijn ouders verschrikkelijk zijn geweest zo hun bezittingen te moeten verliezen terwijl ze al de zorg hadden voor hun vier jonge kinderen. Mijn zusjes Nel en Agnes, mijn broer Bert en ikzelf waren toen al geboren. Maar ja, het leven ging door en ze bleven niet bij de pakken neerzitten. Aan de overkant van de weg werd een nieuwe boerderij gebouwd waar mijn jong-

ste broer Harrie het levenslicht zag. Opa *Sjol* en ome Harrie bleven bij ons in de nieuwe boerderij inwonen, vertelt Kees.

Tabaksmokkel

In de veertiger jaren waren de buurtgenoten Mart en Gust van Mértokus Thijs (Lavrijsen) en Theeke van Mértokus Gust (Lavrijsen) de duivenmelkers van de Rouwenbocht. Marte en Gust van Mértokus Thijs, die een aantal jaren ouder waren dan ik, waren bovendien rasechte smokkelaars die voor *d'n duivel* nie bang waren. Vooral Belgische shag werd in grote hoeveelheden gesmokkeld, meestal naar Eindhoven. In de schuur van Mértokus Thijs werd de losse shag verpakt om te kunnen vervoeren en verhandelen waarbij ik ook vaak van de partij was. De Belgische shag was van een bedenkelijke kwaliteit die voor een groot deel inlands was gekweekt.

Met een groepje van drie tot vijf personen werd de shag, die rond de buik en de benen werd gebonden, fietsend naar Eindhoven gebracht. Ook *Schore Fons* (Schoormans) was daar wel eens bij betrokken. *Schore Fons* stond in Reusel bekend als smokkelaar, maar wat durf en kienheid betreft kon hij niet tippen aan vooral Marte van Mértokus Thijs. Ik herinner me nog goed dat Marte tijdens een smokkeltocht bij de kerk van

Opa Bert Gijbels afkomstig uit Postel, omstreeks 1920. Hij vertelde vroeger regelmatig spookverhalen over bijvoorbeeld de 'wérwolf' die vroeger nog in Postel rondwaalde.

Moeder An Gijbels, omstreeks 1920.

Gustoom wat onwennig in zijn trouwpak. Jagen, stropen en de duivensport waren zijn grote liefhebberijen. Samen met Lowie-oom vormde hij het duivenmelkerskoppel 'Gebroeders Gijbels.

Netersel politie zag staan. *Schore Fons* wilde direct rechtsomkeer maken maar Marte bleef heel kalm en zei gedecideerd: *"Bé de Mòlder linksaf want bé de kerk sti pliessie."* Zo omzeilden we zonder problemen de politiepost. Echter toen mijn ouders erachter kwamen dat ik me met smokkelactiviteiten bezighield werd het me verboden en ben er toen mee gestopt, vertelt Kees.

Duitse legerdoffer

Met Kerstmis 1944 liep ik een nierversgiftiging op, ik was toen 17 jaar oud. Het aanhoudend roken van Belgische shag die ik van Marte en Gust van *Mértekus Thijs* kreeg voor het verpakken van shag was vermoedelijk de oorzaak van die vergiftiging. Een jaar lang heb ik doodziek op bed gelegen en ben ook een tijd opgenomen geweest in het ziekenhuis. Het is een dubbeltje op zijn kant geweest dat ik het heb overleefd. Tijdens mijn ziekbed kwamen Marte en Gust van *Mértekus Thijs* me regelmatig opzoeken. Op een dag zeiden ze tegen onze pa: *"Frie gé moet zurgen dat er een duivenkooi komt vur julliën Kees dan kan hij zich daormee bezig hauwen essie bééter is."* Onze pa gaf daar gehoor aan. Tegen dat ik in 1945 hersteld was werd er op de *schelft* van de boerderij een duivenkooi getimmerd. De kooi werd voornamelijk bevolkt door duiven van

Marte en Gust van *Mértekus Thijs*. Ook kreeg ik een zwarte duivin van Piet van Hoppe en een Duitse legerdoffer die bij *Mértekus Thijs* in de schuur was gevlogen. Blijkbaar had die duif er genoeg van gekregen voor de Duitse Wehrmacht te moeten vliegen. Van die twee duiven vormde ik een koppel. In datzelfde jaar werd ik lid van de Reuselse Duivenbond en speelde 4 jaar later met de nakomelingen van dat koppel mooie prijzen zoals de 3de op Orléans, 3de op Chateauroux, 3de op Limoges en tenslotte nog 1ste op Bordeaux. Ook *Theeke van Mértekus Gust* was in die tijd een goede duivenmelker. Het kwam tijdens de aankomst van de zondagse vlucht wel eens voor dat Marte en Gust van *Mértekus Thijs* riepen: *"We moeten vlug zén want Theeke hittur al inne!"*

Pa Frie Lavrijsen alias Frie Sjol als dienstplichtig soldaat omstreeks 1918.

Sigarenmaker

In de oorlogsjaren heb ik eerst een tijdje op de ouderlijke boerderij gewerkt. Het boerenbedrijf van onze pa was niet erg groot. We hadden 6 tot 7 koeien, een paard, wat varkens en kippen en nog wat ander kleinvee. Hoeveel grond we precies hadden weet ik niet meer maar veel was het niet. Omdat de boerderij niet voldoende opbracht voor ons gezin was onze pa behalve boer ook nog opperman bij de Reuselse aanne-mer Ising. Behalve het melken van de koeien ploegde en

egde ik onze grond. Ook het land van ome Harrie *Sjol*, die naast ons aan de Rouwenbocht woonde, nam ik voor mijn rekening. Op aandringen van onze pa werd ik in 1944, enkele maanden voor ik de nierversgiftiging kreeg, sigarenmaker bij Willem II waar mijn zus Nel toen al werkte. Na daar het sigarenmakersvak geleerd te hebben mocht ik al gauw grote sigaren maken, de zogenaamde bolknaks. Onze pa vertelde dat mijn verdiensten bij Willem II in die tijd hoger waren dan de opbrengst van onze boerderij.

Toen ik 18 jaar was werd ik goedgekeurd voor de militaire dienst ondanks mijn nierversgiftiging van enkele jaren daarvoor. De Reuselse pastoor was het daar niet mee eens en adviseerde mijn ouders om via de gemeente een herkeuring aan te vragen. De dokter van de herkeuring vertelde me dat hij me niet kon afkeuren maar hij stuurde mijn keuringsresultaten vergezeld met brieven van de Reuselse pastoor, burgemeester en dokter naar Den Haag. Het gevolg was dat ik niet in dienst hoefde, vertelt Kees.

Duivenbond

In 1945 ben ik lid geworden van de Duivenbond zoals ik al eerder aangaf. Omstreeks 1947 ben ik ook even bestuurslid geweest. De voorzitter was toen Jan *Prut* (Van Limpt). Andere bestuursleden die ik me uit die tijd nog kan herinneren waren *Gotte Jan* (Kerkhofs), *Staf Gevers*, *Jos Klak* (van Limpt) en *Helmus Faes*.

Zo lang ik lid ben van de Duivenbond, ben ik betrokken geweest bij werkzaamheden waarvoor het bestuur verantwoordelijk is. In die tijd was ik ondermeer betrokken bij het 'inmanden' waarbij alle duiven die aan een vlucht meededen een rubberen *rek* (ring) aankregen waar een uniek nummer opstond dat op de poulebrief genoteerd werd. Ook de wedstrijd klokken instellen was een secure activiteit. Er waren drie soorten klokken in gebruik ook wel constateurs genoemd. Ze waren van de merken Belgica, Benzing en Plasschaert. Meestal stelde ik de Belgica klokken in waarin drie papieren schijven geplaatst moesten worden waarop de uren, minuten en seconden stonden. Dit was een secuur werk waarbij de schijven precies boven elkaar geplaatst moesten worden. Op zaterdagavond moesten de duivenmelkers op klokslag 20.00 uur hun eigen klok komen afslaan. Dit gebeurde onder toezicht van het bestuur. Sloeg een duivenmelker iets te laat af dat werd die klok nog gecorrigeerd.

Verder was ik betrokken bij de uitslag van de vluchten opnemen en uitrekenen. Hiervoor moesten de duivenklokken gelicht en uitgelezen worden en de tijd van elke duif gecorrigeerd met de afwijking van de betreffende klok t.o.v. de moederklok. De andere hierbij betrokken rekenaars waren *Fros* (Frans van Loon) en *Staf Gevers*. Van de resultaten van de wedvluchten werd een uitslagenlijst gemaakt.

Samen met *Jan Got* (Kerkhofs) berekende ik een tijdlang de afstanden die de duiven gevlogen hadden. Immers elke duivenkooi staat op een

Een vijftal keurig in het pak gestoken Belgen, omstreeks 1914. Staande geheel links vader *Gustoom* en zittend geheel rechts zijn broer *Lowie-oom*. De drie Belgen zijn vermoedelijk vrienden uit *Postel*, de eerdere woonplaats van de familie *Gijbels*.

Frie Lavrijsen en zijn vrouw *An Gijbels* tijdens een Reusel kermis in de zestiger jaren.

Oma Agnes Kuijpers met haar in Reusel geboren dochters, omstreeks 1920. V.l.n.r. Roos, Nel en moeder An Gijbels. Haar andere vier kinderen zijn in Postel geboren.

andere afstand ten opzichte van de startplaats. *Jan Got* was de eigenaar van het café de Molen in de Lensheuvel waar de Duivenbond haar domicilie had. Op de dag van vandaag heeft de computer veel van die werkzaamheden overgenomen. Het is nu zo dat op het moment dat een wedstrijdduif na een vlucht het hok inloopt automatisch de aankomsttijd wordt uitgelezen. De aankomsttijden worden daarna verwerkt in een computer die daarna vliegensvlug de uitslagenlijsten samenstelt en afdrukt. Hoewel het nu allemaal veel sneller en nauwkeuriger gaat wat zeker zijn voordelen heeft, is hiermee een stuk nostalgie van de duivensport verloren gegaan, vertelt Kees.

Opa Sjol

Omstreeks 1949 leerde ik tijdens een buurtfeestje aan de Rouwenbocht Door van Kemenade uit Hooge Mierde kennen. Ze was daar met haar zusje Pieta. Op 9 oktober 1951 zijn we getrouwd en gingen wonen bij mijn ouders aan de Rouwenbocht. We kregen er de beschikking over de voorkamer en een slaapkamer. Bovendien woonde ik bij mijn duiven die nog altijd op de schelft van de boerderij zaten.

Op een keer was veearts Harrie Megens bij ons in de stal in verband met een moeizame bevalling van een koe. Hij zag dat ik duiven had en gaf me wat pillen met de mededeling dat ik de hoogste prijzen zou winnen als ik ze die pillen zou geven. Het gevolg was dat ik inderdaad betere resultaten haalde. Echter het jaar daarop 'vloog' ik geen prijs meer en ben daarom direct met het voeren van die troep gestopt.

Opa *Sjol* was in die tijd mijn grootste duivenfan. In de jaren dat ik met Door vree en veel in Hooge Mierde was zorgde opa dat mijn duiven niks tekort kwamen. In de tijd zaaiden de boeren aan de rand van hun korenvelden nog kempzaad (hennep) om het graan tegen *platwaaïen* te beschermen. Hij oogstte dat kempzaad en voerde het soms met *haffels* tegelijk aan mijn duiven. Soms was dat wel eens teveel van het goede maar het kwam uit een goed hart. Ook voor het wedstrijdspelen had hij veel belangstelling. Wanneer ik aan het wikken en wegen

Het zilveren huwelijksfeest van Frie Lavrijsen en An Gijbels in 1959. Hun kinderen v.l.n.r. Nes, Kees, Harrie, Bert en Nel.

was hoeveel duiven ik voor de wedvlucht in zou zetten zei hij vaak: "Hier is wa geld dan hoefde nie zo te prakkiseren." Toen opa in 1952 overleed verloor ik mijn trouwste fan, vertelt Kees.

Jonge snotneus

Aan de Rouwenbocht kregen we drie kinderen, onze Frie, onze Wout en ons Annie. Het was dus tijd om groter te gaan wonen. In 1956 kon ik na wat aandringen van Niekske van Graote (van Limpt) een bouwplak aan de Mierdseweg kopen waarop we een huis lieten bouwen. We woonden nog maar een maand in dat huis toen het noodlot toesloeg. Ons Door werd getroffen door leukemie. Ze heeft in het ziekenhuis nog tien weken tegen de ziekte gevochten. Helaas kon ze de strijd niet winnen en is daar overleden. Een inktzwarte periode in mijn leven. Maar het leven ging door. Mijn ouders deden de boerderij over aan ons Nel die in het huwelijkbootje stapte met Toon Schoenmakers en samen graag wilden gaan boeren. Onze pa en ons moeder kwamen bij mij aan de Mierdseweg wonen en konden zo een deel van de zorg voor de kinderen overnemen. Ook mijn jongste broer Harrie kwam met hen mee en bleef tot aan zijn trouwdag bij ons wonen. Onze pa was een grote liefhebber van het kaartspel rikken. Zijn kaartgenoten waren meestal Girte Marte (van Gompel), Pauluske (Paulussen) en Piet van Jan Marte (van Gompel). Was er een keer geen 'vierde man' dan was ik de vaste invaller. Jarenlang heb ik beide kerstdagen bij ome Nelis doorgebracht, die achter de dierentuin van Tilburg woonde. Met onze pa en

Door van Kemenade, de eerste vrouw van Kees Lavrijsen. Ze overleed als jonge moeder van drie kinderen aan leukemie samen met haar ongeboren zontje van vijf maanden.

ome Harrie ging ik daar biljarten en rikken. Het spreekt vanzelf dat mijn vrouw en de rest van het gezin ons dat niet in dank afnamen, vertelt Kees.

Aan de Mierdseweg had ik al snel een duivenhok. Andere duivenmelkers uit *de Straot*, te weten overbuurman Wout van Gompel, *Boer* (Jan) Koolen en *Boere Sjef* (van Loon) kwamen vaak buurten. Soms leek het bij ons wel een zoete inval. Zij hadden al veel langer duiven dan ik en vonden mij nog een 'jonge snotneus'. Ze zouden mij wel eens de kneepjes van het duivenmelken leren. Ook *Gotte Jan* deed daar volop aan mee. In zijn café oberde ik toen al enkele jaren, vooral tijdens de kermisdagen.

Wout van Gompel alias d'n Dikke Wout met Miena Bressers, de vrouw uit zijn eerste huwelijk. Ze staan hier omstreeks 1950 bij hun duivenhok aan de Mierdseweg.

Boere Sjef (van Loon) bij zijn duivenkooi aan de Mierdseweg.

Tijdens een wedvlucht in het eerste jaar dat ik aan de Mierdseweg woonde had ik maar 3 duiven ingezet. *Gotte Jan* stond bij Wout van Gompel de binnenkomst van de duiven af te wachten. Omdat er daar nog niets te zien was riep *Gotte Jan* over de straat of ik al wat had. Ik riep terug: *"D'n urste en twidde getéékende zen binnen!"* Waarop *Gotte Jan* direct riep: *"En hier hedde d'n derde al!"* Toch mooi dat bij mij, de 'jonge snotheus', alle drie de duiven al binnen waren terwijl zij, de 'ervaren rotten' nog maar amper een duif gezien hadden.

Mollie mee gekiepte eieren

In 1958 had *Gotte Jan* een schildje beschikbaar gesteld voor de eerst aankomende duif van de eerstvolgende wedvlucht. In zijn café onder het genot van een pilsje, die ik in die tijd veel te graag lustte, kwamen de tongen los. Ik wedde met *Gotte Jan* voor een pilsje dat ik dat schildje zou winnen. Ik vertelde er ook nog bij dat mijn *mollie*, waarvan ik wist dat die zondag op gekiepte eieren (aangepikte eieren) zou zitten, eerder zou aankomen dan de hele kooi duiven van *Gotte Jan*.

Zondags na de vlucht stond *Gotte Jan* mij al in de deur van zijn café op te wachten en vroeg me: *"Hoe laot heddem gepakt?"* Toen ik de tijd doorgaf zei hij: *"Vat er mer inne van mén want ge ligt twéé minuten los."* Menne *mollie* was onverslaanbaar wanneer ze op gekiepte eieren zat en bovendien was het een heel goede duivin om mee te kweken. Dat bleek twee jaar later want toen werd een zoon van die duivin, die ik d'n donkere noemde, algemeen kampioen van Reusel, vertelt Kees

Weduwnaar Kees Lavrijsen trouwt in 1959 met Marie van den Hout. De kinderen uit het eerste huwelijk van Kees zijn v.l.n.r. Frie, Annie en Wout.

Duivencollega's

Bij Willem II heb ik 43 jaar gewerkt. Vooral met

Ceel Kox en *Péér Rat* (Gevers), die bij mij aan de sigarenmakerstafel zaten werd veel over duiven gebuurt. Daar bleef het niet bij. Onderling ruilden we vaak duiven om zo de kwaliteit van ons duivenbestand te verbeteren. De vriendschap met Ceel Kox waarmee ik ook de uitslagen van de wedvluchten samenstelde is ook nadat we gepensioneerd zijn gebleven. Iedere dinsdagmorgen kwam Ceel bij ons buurten waarbij het, hoe kan het ook anders, vaak over duiven ging.

In 1958 leerde ik Marie van den Hout uit Hulsel kennen. We trouwden op 19 november 1959. Met ons Marie kreeg ik nog drie kinderen te weten ons Lies, ons Sjan en onze Kees.

Ons Marie ben ik dankbaar dat ze mijn eerste drie kinderen heeft opgevoed alsof het haar eigen kinderen waren

Enkele jaren geleden is mijn dochter Annie vrij plotseling overleden. Dat is een pikzwarte bladzijde in mijn leven en dat van mijn familie. Een dochter moeten begraven is tegen de natuur in en heeft ons diep getroffen, vertelt Kees bedrukt.

Duivenmelker

Als duivenmelker deed ik geen bijzondere dingen om goede duiven te krijgen. Ik probeerde mijn duivenbestand te verbeteren door er op tijd nieuw bloed in te brengen door duiven met andere duivenmelkers te ruilen zonder daar-

Het gezin van Kees en Marie Lavrijsen in 1967. Hun kinderen achter v.l.n.r. Frie, Annie en Wout. Voor v.l.n.r. Sjan en Lies.

aan al te grote geldbedragen te besteden. Voor het 'opleeren en africhten' van de jonge duiven bracht ik ze in het begin van het vliegseizoen een enkele keer naar de omgeving van Laarakkers Vijver of naar het Reusels Kötje. Daar bleef het meestal bij. Het op gezette tijden loslaten vanuit de kooi vond ik voldoende en zag dan wel of ze klaar waren voor de vlucht. Verantwoord spelen met weduwschap, het zogenaamde nestspel en het op *pure tijd* verzorgen en voeren vond ik de hoofdzaken om goede resultaten te behalen. Daarom was het op vakantie gaan, als ik dat al zou willen, voor mij bijna onmogelijk.

Over de 65 jaar dat ik lid ben van de Reuselse Duivenbond mag ik niet ontevreden zijn. Het heeft mij een leuke tijdsbesteding opgeleverd vaak samen met andere duivenliefhebbers. Ook over de behaalde resultaten mag ik content zijn. Hoewel ik ook slechte jaren heb gekend mag ik toch wel zeggen dat ik gemiddeld genomen 'een goede partij heb meegeblazen'. De factor geluk moet je daarbij niet onderschatten.

Helaas is de Reuselse Duivenbond wat ledenaantal betreft in de loop der jaren teruggelopen van zo'n 100 leden in de hoogtijdagen van de Duivenbond tot ongeveer 30 leden op de dag van vandaag. Ook vind ik het jammer dat het deelnemen aan alle wedvluchten ondergeschikt is geworden aan het commercieel belang namelijk het kweken en verkopen van duiven.

Als ik toch iemand moet noemen die ik een voorbeeld vind voor de Reuselse Duivenbond dan schiet me Niekste van Limpt te binnen, een broer van de vroegere voorzitter *Jan Prut*. Hij had altijd een warme belangstelling voor andere duivenmelkers door hen te vragen hoe het ging of hoe de vlucht was verlopen. Elkaar vooruit helpen en belangstelling tonen waren en zijn heel belangrijk voor de goede onderlinge verhoudingen en de sfeer binnen de Duivenbond, vertelt Kees.

Kees Lavrijsen haalt zijne 'witte' binnen, juli 2010.

Kees en Marie Lavrijsen te midden van hun kinderen, kleinkinderen en aangetrouwden vierden hun zilveren huwelijksfeest op 19 november 1984.

Het is jammer dat mijn gezondheid mij de laatste jaren behoorlijk in de steek heeft gelaten waardoor ik voor mijn duiven regelmatig een beroep moet doen op anderen. Gelukkig kan ik dan meestal terugvallen op Wil *Bobbel* (Lavrijsen), Piet Leijssen, schoonzoon Joost Belt of zoon Kees. Toch wil ik daar niet over klagen. Duiven en duivensport zijn heel belangrijk voor mij geweest en nu nog steeds. Zijn vrouw Marie die bij het gesprek was aangeschoven vult aan: *"De duiven kwamen alté op de urste plots."*

Slot

Duivenmelker Kees Lavrijsen kan urenlang onderhoudend zonder een blad voor de mond te nemen vertellen over vroeger en over zijn postduivenhobby. Je voelt je daarbij direct bij hem en zijn vrouw Marie thuis. Het is dan ook niet verwonderlijk dat het huis van Kees vaak een zoete inval was voor andere duivenmelkers. Dat geldt ook voor hun kinderen, tien kleinkinderen en inmiddels 2 achterkleinkinderen waar Kees en Marie van genieten als ze op bezoek komen.

Kees heeft het in zijn leven niet altijd gemakkelijk gehad. Vooral het overlijden van zijn eerste vrouw Door en dochter Annie hebben sporen nagelaten die nooit helemaal uitgewist zullen worden. Hij is niet bij de pakken gaan neerzitten en kijkt met plezier en dankbaarheid terug op vijfenzestig jaar lidmaatschap van de Reuselse Postduivensportvereniging 'de

Luchtbode', voor de ouderen onder ons bekend als 'de Duivenbond'. Ondanks zijn leeftijd en broze gezondheid blijft hij zijn duiven en de duivensport trouw. Daarom stellen we met recht vast dat Kees van Frie van Kees Sjol een echte Reuselse duivenmelker genoemd mag worden.

V.l.n.r. de kleinkinderen Linda, Iris en Danielle, omstreeks 2007. Ze staan nog niet bovenstaande groepsfoto.